

Prædiken til 3. søndag efter påske

Joh. 16, 16-22

Den aften, da officeren ringer på døren for at fortælle Claire og Solomon, at deres eneste søn har mistet livet i Vietnam, går Claires liv i stå. I den amerikanske bog, der hedder *Lad blot verden tumle sig*, lader hun simpelthen være med at stå op. Det er præcis, hvad hun har gruet for lige siden, hun sagde farvel til ham og så ryggen af hans uniform slå folder i perfekt symmetri, da han gik fra dem ombord på flyet. I to måneder bliver hun liggende i sengen, næsten uden at bevæge sig. Hendes mand vil skaffe noget hjemmepleje, men Claire siger, at hun nok skal tage sig sammen. Springe ud af det, hedder det på engelsk, men sandheden er, at Claire ikke springer nogen steder. Glide er et bedre ord, står der. Kun ganske langsomt begynder hun at glide ud af sengen og gå omkring i lejligheden, fra spisestuen rundt i dagligstuen og ud til køleskabet. Ikke for at spise, men for at læne sig op af den kølige låge og tale med Joshua. For det er dér, hun har sat billedet af ham. Hun begynder at sætte andre ting op også, avisudklip, som hun gerne ville have vist ham, menuen fra hans yndlingspizzabar, artikler om computere, annoncer, som han ville have syntes om. Køleskabet kommer næsten til at se langhå-

ret ud, noterer hun sig, men så længe hun klipper og klistrer, kan hun bilde sig ind, at Joshua er levende. Ikke død.

Disciplene får ikke lov til at bilde sig noget ind. Jesus siger ligeud til dem, at der kommer en tid, hvor de ikke skal se ham mere, og da skal de sørge. De står for at skulle miste hinanden, og han gør ikke sorgen mindre, end den er. *Love dem ikke, at tiden læger alle sår, eller at de vil komme styrkede ud af tabet, eller at de nok skal blive glade igen, når det bliver sommer, for den slags løfter hører ingen steder hjemme, når man mister den man elsker.* Da har man brug for, at nogen respekterer, at man har mistet noget, som aldrig kan erstattes. At det faktisk aldrig nogensinde bliver det samme igen. Det respekterer Jesus, når han siger, at de skal græde og klage. Det er som om, adskillelsen imellem dem sniger sig helt ind i sproget allerede nu. Pludselig taler han og de ikke med hinanden mere; disciplene spørger hinanden, hvad der er meningen med det, han siger. De spørger ikke ham selv. Og han ved, at de vil spørge ham, står der. Han hører det ikke. Det er som om, de allerede befinder sig hver sit sted. Og sætningerne går i ring, de samme ord om og om og om igen,

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

ingen fremdrift; vi kommer ikke ud af stedet. Det er som om, tiden allerede er gået i stå. Som den gør det, når nogen dør. Også I sørger nu, siger han, i nutid, som om de allerede er tabt for hinanden.

Sådan lader han sorgen stå i al sin gru og tager den dybt alvorligt. Men så føjer han noget til. For han kalder deres smerte for fødselssmerte. Den kan man ikke se en ende på, når man er midt i den. Men det ender ikke desto mindre med den største glæde. Det ender med, at det, der ligner død og ødelæggelse, mens man er midt i det, bliver til liv og fryd. Sådan lover han dem, at deres sorg skal blive til glæde. Ikke fordi tiden læger alle sår, for det gør den ikke, og ikke fordi de har været igennem den helt rigtige proces, men fordi han kommer tilbage. Det sidste er ikke adskillelsen. Det sidste er gensynet: Jeg skal jer igen. Det er det, han ender med at sige, og det er godt. For det står til troende, også den dag de ikke kan få øje på ham. At han ser dem alligevel dér, hvor de er. Disciplene forstår det ikke, men vi forstår, at det er påskemorgen, han taler om. Det ender ikke med langfredag. Det er det løfte, disciplene og vi andre får. Det ender med, at han vender tilbage, og da skal de og vi leve i lyset af hans milde blik, der ser os som elskede mennesker igen. Og derfor er det sidste ikke sorgen, men en glæde, som ingen kan tage fra os.

En nat, da Claire er ved at klistre endnu et udklip på køleskabet, falder en lap på gulvet. Bagpå er en annonce: Leder efter mødre at tale med. Vietnam-veteraner. Postbox 667. Annoncen får hendes fingerspidser til at sitre; hun skriver hastigt et svar og løber

ud i natten for at putte brevet i postkassen, vel vidende, at hvis hun ikke gør det med det samme, så bliver det aldrig. Hjemme igen ribber hun køleskabet for udklip, så kun billedet af Joshua sidder tilbage. Og lægger sig tæt ind til sin sovende mand og falder i søvn og sover for første gang i mange måneder. Kort tid efter mødes hun for første gang med Marcia, Jaqueline, Janet og Gloria. De mødes til morgenkaffe i hinandens lejligheder i Bronx, på Lower East Side, på Staten Island. Og den, der er vært, får lov til at vise billeder og fortælle om den søn, hun har mistet.

Da det bliver Claires tur, tager hun dem med ind i Joshuas værelse, der stadig står, som han forlod det, med blyanter, papirer, computerdele på skrivebordet. Og de andre ser, hvordan hvert ord hun siger om sin søn, får smilet til at brede sig på hendes kinder. Claire fortæller om Joshua, så intet kan standse hende. Hun er et billede på den rene lykke, står der, mens hun samler den ene tanke efter den anden, kredser omkring tankerne, vender tilbage, forklarer, går i detaljer og udfolder hele den døde drengs historie. Lykken i Claires ansigt kommer af, at den døde dreng bliver levende for hende, mens hun fortæller. Hun ser ham igen – i sine erindringer. Det kan gøre så ondt, at det ikke er til at bære, men det gør også godt. Det får hendes ansigt til at lyse. For det er nødvendigt at fortælle om den, man har elsket, hvis andre skal kunne forstå, hvor meget man har mistet. Og hvis man selv skal huske, at glæden var der engang. At den altså findes. For i den erindring ligger også udtalt en viden om, at den kan

opstå igen.

Her i kirken fortæller vi historien om ham, som kom tilbage og så dem igen påskemorgen. Vi kredser om den, vender tilbage til den, forklarer og går i detaljer, mens vi udfolder den søndag efter søndag. I ordene bliver han levende, så vi kan se ham igen med hjertets øjne. Og høre med hjertets ører, at han lover, at vores sorg skal blive til glæde. Det ender ikke med tab og adskillelse. Engang bliver smerten forbi. Engang skal vi ikke alene se ham og hinanden i erindringen. Engang skal vi se ham og hinanden ansigt til ansigt, og da skal vores hjerte glæde sig, og ingen skal tage vores glæde fra os.

Amen

Marianne Frank Larsen

Herslev

Salmer:

736, 305, 654, 230, 406